

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ

ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ
ΤΗΣ ΝΟΝΟΥΛΩΣ

Τα κείμενα και τα σχόλια της εφημερίδας μας απ' ενός, για το θέμα της διατήρησης του γεφυριού της Νονούλας και της αναστήλωσης του νερόμυλου, και οι προσωπικές ενέργειες και επισκέψεις στην υπηρεσία αρχαιολογίας της πόλης μας (απ' ετέρου του δ)λου Σπύρου Παγούνη και του Εκπολιτιστικού Συλλόγου μας, ανάγκασαν την Αρχαιολογική Υπηρεσία να επισκεφθεί τα παραπάνω μνημεία μας και να ενδιαφερθεί για τη διατήρηση και αναστήλωσή τους. Σε πρώτη φάση θα γίνει μια πρόχειρη υποστήλωση του γεφυριού για τον επερχόμενο χειμώνα και ιαργότερα την άνοιξη θα επισκευαστεί.

Στο πρόγραμμα είναι και η αναστήλωση του ερειπωμένου νερόμυλου.

Αξίζει νομίζω να αναφέρουμε ότι με έσοδα του Σπύρου Παγούνη και του Εκπολιτιστικού Συλλόγου τοποθετήθηκε πινακίδα στον κεντρικό δρόμο του χωριού, που δείχνει το παλιό μονοπάτι που οδηγεί στο γεφύρι της Νονούλας και το νερόμυλο.

ΕΓΙΝΕ ΚΙ ΑΥΤΟ

Από τον χειμώνα, στην καφετέρια του Φώρη Κωσταρά, σχεδιάστηκε πως το καλοκαίρι που θα μαζεύνονταν πολλοί νέοι στο χωριό, να ψήσουν ένα μοσχάρι.

Είχαν σχεδιάσει και μελετήσει τον τόπο και τον τρόπο υψίσματος και όταν τον Αύγουστο αντάμωσαν έβαλαν μπροστά το σχέδιο.

Στον Αγιώρη (κάμπο) έγινε η μάζωξη για τη «θυσία».

Το ψήσιμο έγινε με κλέφτικο τρόπο. Άνοιξαν έναν λάκκο, έβαλαν μέσα το σφαχτό και από πάνω άναψαν φωτιά. Παράλληλα έβραζαν και τον πατάι. Όλη τη νύχτα μαζεμένοι γύρω από τη φωτιά, με καλαμπούρια και ιατρούς, περιμεναν την άλλη μέρα να ξεθάψουν το κρέας. Η έκκληση ήταν μεγάλη όταν άνοιξαν τον λάκκο και βρήκαν ένα κρέας υγιμένο λουκούμι. Έφαγαν και γλέντησαν όλη τη μέρα. Το βράδυ έφεραν και μεζέ στο καφενείο. Ήταν πράγματι το κίτι άλλο. Κάτι που για πρώτη φορά έγινε στην περιοχή. Του χρόνου μας ετοιμάζουν κάποια άλλη έκκληση, που θα σχεδιαστεί τον φετινό χειμώνα.

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ
ΔΟΛΙΩΤΕΣ

Πολύ καλές εντυπώσεις και ευχάρια νέα μας έφερε ο Γιώργο Κωσταράς από το ταξίδι του στην Αμερική. Χαιρετίσματα από φίλους και χωριανούς που επισκέφθηκε.

Είδαμε μέσα από τις φωτογραφίες του πολλούς χωριανούς μας μάθαμε για την κατάσταση τους και τις επιτυχίες στις δουλειές τους, το ενδιαφέρον τους για τους χωριανούς και το Δολό και νοιώ-

σαμε συγκίνηση και χαρά.

Κι εμείς τους στέλνουμε την αγάπη μας και τους περιμένουμε στην γλυκειά μας πατρίδα.

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Τα καλοκαιρινά πανηγύρια στα χωριά μας είναι κάτι το ξεχωριστό και εντυπωσιακό.

Δίνεται η ευκαιρία να ανταλλάσουμε με τους παραθεριστές χωριανούς και φίλους μας και κάτω από τους ήχους του κλαρίνου να γλεντήσουμε, έτσι ξεχωριστά όπως έδραμε εμείς οι παλινοί.

Παρόντες οι Δολιώτες ούλα τα πανηγύρια και εκδηλώσεις της περιοχής μας. Δρυμάδες, Σταυροσκιάδι, Κακόλακκο, Παλιόπυργο, Ρομπάτες, Φρασανά. Ιδιαίτερα στον Κακόλακκο ταν 15 Αύγουστο, ο χορός των Δολιωτών κράτησε ώρες πολλές μέχρι τα ξημερώματα. Θα επιστημόνουμε εδώ ένα θετικό στοιχείο αυτών των εκδηλώσεων το ότι τα πανηγύρια μας παραμένουν παραδοσιακά, αλλά και οι νέοι μας γνωρίζουν πολύ καλά τους παραδοσιακούς χορούς μας. Ευχάριστο και ελπιδοφόρο. Οι νέοι θα συνεχίσουν την παράδοση.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΒΛΙΟΥ

Κυριακή μετά την εκκλησία και ενώ πίνουμε τον καφέ μας στο καφενείο, κάποιος ζητήσε αντίπαλο στο τάβλι. Πολλοί οι υποψήφιοι. Πολλά τα πειράγματα και οι υποτιμήσεις των αντιπάλων.

Εί τότε γιατί δεν κάνετε έναν διαγωνισμό να θγει και ο πρωταθλητής; είπε κάποιος.

Έτσι απλά ξεκίνησε και μετά από συζήτηση και ανταλλαγή γνωμών βγήκε η απόφαση. Όσοι επιθυμούν να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό ταβλίου, θα καταθέσουν 1.000 δραχ. και μετά τους αγώνες θα εκβήσουν όλοι σε κοινό τραπέζι για φαγοπότι. Παρουσιάστηκαν αρκετοί ενδιαφερόμενοι. Χωρίστηκαν σε δυο ομάδες και άρχισαν οι αγώνες. Μεγάλο το ενδιαφέρον, πολλά τα σχόλια και τα πειράγματα των θεατών.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον ήταν τη δεύτερη μέρα όπου έπαιξαν για τον τελικό οι πρώτοι από τις δυο ομάδες.

Ενώ αυτοί έπαιζαν, οι άλλοι ετοιμάζαν μεζέδες και ποτά για να γιορτάσουμε τη νίκη.

Τελικά μετά από δύσκολο αγώνα που το σκορ πήγαινε από ισοπαλία σε ισοπαλία, βγήκε ο νικητής - πρωταθλητής, ο Γιάννης Φωτόπουλος με δεύτερο τον Γιάννη Κωσταρά.

Για την ιστορία αναφέρουμε και τα υπόλοιπα άτομα που έλαβαν μέρος. Ήταν οι Μούστας Ελευθ., Πόπης Μήτσος, Ζιάγκος Σπύρ., Στάμος Θεάσης, Κωσταράς Γεώργιος και Κούρας Φώτης.

Ελπίζουμε του χρόνου που θα γίνουν πάλι τέτοιοι αγώνες, να λάβουν κι άλλοι μέρος.

Προπονηθείτε λοιπόν για να είστε σε φόρμα. Για τον νικητή στομαχίζουμε μια έκκληση.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ:

Λάτρης και προσκυνητής της ιδιαίτερας μου πατρίδος έφτασα απ' την Αμερική τον Αύγουστο στο πολυπόθητο κι αγαπημένο μου χωριό, το Δολό.

Όπως γνωρίζουμε όλοι μας η πατρίδας μας Ελλάδα και ιδιαίτερα η επαρχία Πρωγώνιου έχει ξαναζωντανέψει, μετά την τετάρτη δεκαετία απ' τον πόλεμο (που ήδη είχε φέρει τόσα και τόσα δεινά) φτιάχνοντας δρόμους, σπίτια, μαγαζιά και ό,τι άλλη ανάγκη έχει, κι αυτό το παρατηρούμε εμείς οι ομογενείς που ερχόμαστε στην Πατρίδα απ' τα μακρινά ξένα.

Έτσι και η ιδιαίτερα μου πατρίδα το ΔΟΛΟ άρχισε να ανοικοδομείται και να... σουλουπώνεται όπως και τα γύρω χωριά της Επαρχίας Πρωγώνιου.

Η μνήμη μου τρέχει πολύ μακριά (όταν βρίσκομαι στο χωριό μου) και θυμάμαι κάποιον Αύγουστο εδώ και είκοσι χρόνια πριν, που σαν σήμερα ετήθη ο πρώτος θεμέλιος λίθος, δια την ανέγερση του δευτέρου εξωκκλησιού του προστάτου του χωριού μας αγίου Χριστόφορου. Δηλαδή σήμερα έχουμε την επέτειο των γενεθλίων του ναού, και προσκυνώντας τον άγιο τον παρακαλώ να συνεχίσει την θαυματουργόν βοήθειάν του και νάχει όλους τους χωριανούς μου και εμένα πάντοτε υπό την σκέπη του με υγεία και ευτυχία.

Ας προσκληθούμε λοιπόν και πάλι τον Αύγουστο του 1988 και ας γράψουμε δυο λόγια ευχαριστίας σ' όλους σ' όσους εργάστηκαν τότε για την ανέγερση του εξωκκλησιού του αγίου Χριστόφορου.

Τότε σαν Πρόεδρος της Αδελφότητας Δολιωτών Αμερικής, παίρνοντας την πρωτοβουλία δια την ανέγερση του ναού και την συγκατάθεση του Συμβουλίου μου, αποφάσισα να αλληλογραφήσω με τον συγχω-

ριανό μου αρχιτέκτονα μηχανικό κ. Γ. Ζέρβαν, ο οποίος με προθυμία έδεχθη την απόφασί μου και άρχισε να ετοιμάζει τα ωραιότατα σχέδιά του και συνάμα μου υποσχέθηκε και να αναλάβει την όλη ευθύνη και τεχνική επίβλεψη των εργασιών που ναού. Κατέβηκα λοιπόν απ' την Αμερική στο Δολό! Όλοι γενικά οι Δολιώτες με πρωτοστάτες τους νέους και τις νέες του χωριού μου, μας βοήθησαν με υπερβολικό ζήλο και εργατικότητα έως τον τερματισμόν των εργασιών.

Ακόμη θυμάμαι δε και τις μαθήτριες της τότε Χειροτεχνικής Σχολής Δαλού, έδωσαν όλες τους το παρών στο προσκλητήριο της ανεγέρσεως.

Σ' όλους αυτούς τους επωνύμους και ανωνύμους, πρωτεργάτες κι εργάτες που μόχθησαν για το καλό του τόπου μας έρχομαι σήμερα να τους πω ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, έστω και τόσο αργά, και παρακαλώ και εύχομαι ολόψυχα ο άγιος να τους έχει πάντα καλά και να τους χαρίζει υγεία και οικογενειακή γαλήνη.

Επίσης ευχαριστώ την Αδελφότητα Δολιωτών Αμερικής για την οικονομική της τότε συμπαράσταση, χωρίς να ξεχνώ και τη νέα Διοίκηση της Αδελφότητος με τον πρόεδρόν της κ. Ελευθέριον Μπέτζιον, που μένουν πάντα πρόθυμοι για κάθε συνεργασία και οικονομική ενίσχυσι με την ιδιαίτερη πατρίδα μας το Δολό, όταν θα την χρειαστή. Ευχαριστώ δε συγχάρω τα Δολιωτόπουλα των Ιωαννίνων, που με την εφημερίδα μας τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» προσφέρουν πάρα πολλές υπηρεσίες για την εξύψωση του πολιτιστικού και παραδοσιακού μας επιπέδου στις επερχόμενες γενεές.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΑΤΣΟΥΝΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Θύμησης

Του ΔΗΜ. Κ. ΠΟΤΣΗ

Δολό, Τρίτη 9 Αυγούστου 88 ώρα 7.30' πρωινή στην τοποθεσία Τσάκαρη.

Ο ήλιος μόλις είχε σκάσει στην κορυφή του Μποζόβου και το χωριό μου ήσυχια - ήσυχια απλώνονταν ολόκληρο μπροστά μου. Καμιά κίνηση, κανένας θόρυβος, λες και ολόκληρο είχε πέσει σε βαθύ λήθαργο!

Κοιτάζοντάς το κάπως παράξενα και ανασκαλεύοντας τη μνήμη μου, προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου και απ' εκεί σε τούτο εδώ, το άψυχο χαρτί, πράγματα και γεγονότα και θύμησης παλαιότερων χρόνων.

Κάνω τούτη την αναδρομή στα περασμένα για να τιμήσω ΓΕΝΙΕΣ που ζήσανε σε χαλεπούς καιρούς και δύσχετα χρόνια, με πολέμους και κατοχές, με πείνες και φτώχειες (και κατάρα και ευχή όλων μας) ποτέ να μη ξαναγυρίσουν τέτοιες μέρες και χρόνια, διότι ήταν ένας διαρκής και φοβερός κυκλώνας.

Μετά τη σιγή των όπλων η κοινωνία του χωριού μου, είχε αποδεκατιστεί, διότι ο κόσμος που είχε φύγει δεν ξαναγύρισε πίσω στον τόπο που τον γέννησε (εκτός ελαχίστων) άλλοι λόγω ηλικίας και άλλοι λόγω συμφερόντων.

Αμαξωτός δρόμος δεν υπήρχε, μόνον μέχρι τη Βοστίνα και μέχρι να φτάσει στο χωριό έπρεπε να διασχίσεις όλες τις λακέδες απ' τη Βοστίνα και να περάσεις τη χαράδρα του Κουθαρά, ποδαρόδρομο και με το σασκούνι ζαλωμένος, το καλοκαίρι με σαντάλια εγχώρας παραγωγής και το χειμώνα με αρβύλα κακιάς ώρας με χίλια μπαλώματα.

Μετά έγινε ο δρόμος (απ' τη γύρα) και ήρθε το

πρώτο λεωφορείο στο χωριό μας — εκείνες οι πράσινες εικοσιδύαρες σαμαράδες — που έχουν αποσυρθεί προ πολλού απ' την κυκλοφορία. Για κάμποσα χρόνια ο ερχομός του λεωφορείου τρεις φορές την εβδομάδα ήταν το γεγονός της ημέρας για το χωριό μου. Οι λιγοστοί κάτοικοι του χωριού μου ήτανε τσομπάνηδες, γεωργοί (και με τι χωράφια κάτω... γροϊτζάλα) και οι υπόλοιποι μαστόροι και εργάτες παντός τύπου. Από τους νέους όσοι μάθαν γράμματα βολεύονταν σε θέσεις, οι υπόλοιποι και οι αγράμματοι παίρναν τον «κουρεβά» στον ώμο τους και φεύγανε, άλλοι για το εξωτερικό Αμερική ή Αυστραλία και άλλοι για Αθήνα, Θεσσαλονίκη και αλλαχού.

Ο κάθε φαμελιάς όταν εξασφάλιζε το γέννημα της χρονιάς του (πολύ δύσκολη υπόθεση για τα χρόνια εκείνα) ήτανε και... βασιλιάς!

Στην καλλιέργεια των κτημάτων βοηθούσαν όλα τα μέλη, άνδρες, γυναίκες και παιδιά και τ' αντράγενα τότε έκαναν πολλά παιδιά. Όσα έδινε ο Θεός!

Ιδιαίτερη τιμή πρέπει να αποδοθεί εδώ στις γυναίκες του χωριού μου που γινόταν μητέρες εκείνα τα χρόνια, διότι φέρνανε στον κόσμο τα παιδιά τους χωρίς καμιά ιατρική περίθαλψη, πέρα από κάτι πρακτικές μαίες που κάνανε ό,τι μπορούσαν και ό,τι ξέχανε, τα υπόλοιπα τ' αφήναν στα χέρια του Μεγάλου δυνάμει.

Κι άλλες εικόνες μου έρχονται στο νου μου απ' εκείνη την μαύρη κι άραχνη περίοδο της προάγιας «σκυλίσιας ζωής».

Τα καυκάκια μόνον ήταν μπόλια μεν αλλά τα κόβαμε στο λόγγο και στα ιδιόκτητα ρουμάνια και τα κουβαλούσαμε με τα ζώα ή και ζαλωμένοι.

Ηλεκτρικό δεν υπήρχε και τα πάντα φωτίζονταν με λάμπες πετρελαίου και αυτό λιγοστό και ακριβό. Να σκεφτείτε ότι πολλές φορές το βραδυνό φαγητό γινόταν κοντά στο πέτσι για να φωτίζεται ο σφοδράς με το λιγοστό φαγητό. Οι δε μαθητές διάβαζαν και (Συνέχεια στη 2η σελίδα)

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΔΟΛΙΩΤΙΣΣΑΣ

Ό αν έρθουν α χελιδόνια και λαλήσει ο κούκος

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που μου είχε πει το θράδυ μπροστά στο καφενείο του χωριού μας ο Μήτσος Σακελλάριος.

Όπως συνηθίζεται τώρα το καλοκαίρι, όλοι οι χωριανοί μαζεσούμαστε τα βράδια στο καφενείο.

Εκεί τις πιο πολλές φορές ανταμώνουμε τους χωριανούς μας με το καλό όρισε, τι κινεί, πώς είσαι, με τη χαρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπο και εκεί πάλι θα γίνει και ο αποχαιρετισμός με το ώρα καλή, καλό χειμώνα και πάλι καλό αντάμωμα, τσιμνιζόντας και τα πατήρια και πίνοντας στην υγεία.

Έτσι ήταν, θυμάμαι, και το τελευταίο βράδυ τον χρόνο που πέρασε, όταν έφυγε από το χωριό μας ο Μήτσος.

Γεμάτο από κόρσο, γέλιο και φωνές το καφενείο. Σε λίγο ήρθε η στιγμή που αποχαιρετούσε τους χωριανούς. Γείασας, αμύρο φεύγω, μας είπε με την δυνάτη του φωνής.

Μου έδωσε το χέρι του, του ευχήθηκα ώρα καλή και τα τελευταία λόγια που μου είπε έχουν μείνει χαραγμένα μέσα μου.

«Θα έρθω πάλι του χρόνου όταν έρθουν τα χελιδόνια και λαλήσει ο κούκος».

Μα πόσο γελασμένοι δεν γνέκαμε και οι δυο μας!

Η άνοιξη ήρθε στο χωριό μας, οι ξηνητεμένοι μας άνοιξαν τα σπύτια, τα χελιδόνια διασχίζουν τον αέρα, ο κούκος μάταια λαλεί θέλοντας να μας θυμίσει την υπόσχεση που ο

Μήτσος είχε δώσει το βράδυ εκείνο.

Τα πουλιά ετοιμάζονται να φύγουν, το καλοκαίρι κοντεύει να περάσει, μα ο Μήτσος δεν φάνηκε, κρατώντας τον γερύ το χύμα της Αθήνας.

Το Δολό που τόσο είχε αγαπήσει, θρηνεί για τον πρόωρο χαμό του. Η θέση του στην εκκλησία, στο καφενείο και στα «Δολιωτικά» έμειναν άδειες. Πολλές φορές μου έλεγε γράψε κάτι στην εφημερίδα. Αλλοίμονο όμως! Τι τραγική ειρωνία, δεν μπορούσα να φανταστώ τότε, πως όταν εγώ θα έγραφα, δεν θα ζούσε πια.

Σπερήθηκε το ανοιχτόκαρδο γέλιο του ο δρόμος της πάνω χώρας τα βράδια του καλοκαιριού, που ανηφόριζε στο σπίτι του μαζί με την οικογένειά του και τους γειτόνους του, γεμάτος αισιοδοξία και όνειρα για το χωριό μας.

Η αγάπη του για το χωριό ήταν ασεπέραστη, δεν παρέλειπε να δίνει κουράγιο σε κάθε δυσκολία που συναντούσαμε από τη μόνιμη διαβίωση στο χωριό και να φωνάζει με όση δύναμη είχε «Το Δολό δεν πεθαίνει».

Τα παραπάνω λόγια του ας θρυν ανταπόκριση και να γίνουν δίωμο στις καρδιές όλων αυτών που τον αγαπήσαμε και με τα χελιδόνια που σε λίγο θα φύγουν και θα διασχίσουν τον αττικό ουρανό, στέλνουμε ένα μήνυμα και μία υπόσχεση πως πάντα θα ζει στην σκέψη μας.

Δολιωτίσσο

Ο Σουαρές

• ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ ΤΗ 2η ΣΕΛ.

μες μπορούσε να γίνει χορός;

Μια μέρα... συνεννοηθήκαμε κατάλληλα με ορισμένα κορίτσια του χωριού και σκαρώσαμε τον πρώτο «σουαρέ» μας. (Δεν θυμάμαι πού ακούσαμε τη λέξη αυτή —ίσως κάποιος ξηνητεμένος μας την είχε πει—).

Σιγά-σιγά άρχισαν να μαζεύονται στο σπίτι του φίλου μου αγόρια και κορίτσια. Τα κορίτσια προπάντων έρχονταν δειλά-δειλά και φοβισμένα.

Αρχίσαμε να χορεύουμε με το μικρό γραμμόφωνο ταγκό, βολς, φοξ-τροτ. Απ' τα τραγούδια που θυμάμαι κι ήταν τα σουξέ της εποχής: «Κοιταράς», «Δυο μαύρα μάτια», «Κόμματα του Δουνάβεως» κ.λπ. Όλα καλά κι ωραία! Έλα όμως που το νέο διέγερσε σιγά-σιγά σ' όλο το χωριό!

Και μαζεύτηκαν μερικές μανάδες τω νιοριτσιών, αλλά και των αγοριών κι άρχισαν να μας φωνάζουν έξω από το σπίτι, για το μεγάλο κακό που κάναμε.

— «Σαν δεν ντρέεστε παληόπαιδα να χορεύετε τέτοιους χορούς!

Μια μάλιστα έλεγε: Μπον - μπού τι είναι αυτό το κολλητό...

Δεν είχαμε προφτάσει να χορέψουμε παρά λίγους χορούς και το άρτυ διαλύθηκε κακήν-κακώς και σκορπίσαμε σαν τα παιδιά του λαγού.

Έτσι έληξε άδοξα ο πρώτος μας χορός. Τα ήθη του χωριού και της εποχής εκείνης δεν σήκωναν τέτοιου είδους χορούς. Όμως εμείς δεν εγκαταλείψαμε τις προσπάθειες. Πάλι όταν γιόρταζε κανένας από μας παίρναμε το γραμμόφωνό μας και το στήναμε πάλι το «σουαρέ» μας.

Θυμάμαι πως πολλές φορές έπαγε το ελατήριο απ' το γραμμόφωνο και μόνοι μας προσπαθούσαμε να το διορθώσουμε... Όμως, γίνονταν όλο και πιο κοντό, κι έπρεπε κάποιος να κάθεται και κάθε τόσο να γυρίζει τη «μηνίβελα». Κι έτσι σιγά-σιγά και με την επιμονή μας, άρχισε να καθιερώνεται και το άλλο είδος χορού, ο ευρωπαϊκός, όπως συνηθίζουμε να τον λέμε. Αλλά κι εμείς... καλά παιδιά. Ποτέ δεν δώσαμε αφορμή για την παραμικρή παρεξήγηση Πέρασσαν πολλά χρόνια από τότε... Σκορπίσαμε εδώ κι εκεί. Όμως πάντα τα θυμόμαστε όλα αυτά με νοσταλγία. Ήταν καλύτερα τότε; Είναι τώρα; Πιός ξέρει;

Η ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΔΑΣΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Στις 14 Αυγούστου και στην αίθουσα του Δημοτικού Σχολείου του χωριού, έγινε η 8η Γενική Συνέλευση του Γεωργοδασικού Συλλόγου, καθώς και η εκλογή νέου Διοικητικού Συμβουλίου.

Μετά την σύντομη ανασκόπηση για την εν γένει πορεία του Συλλόγου, ο πρόεδρος υπέβαλε γραπτές τις προτάσεις του στο Προεδρείο της Συνέλευσης, τις οποίες ανέλυσε λεπτομερώς, ο κ. Παυτέλης Παπής.

Μίλησαν επίσης οι κ.κ. Σπύρος Παγούνης και Γιώργος Ντόντης ως ταμίας του Συλλόγου και ανέλυσε με κάθε λεπτομέρεια την οικονομική κα-

τάσταση κατά το οικονομικό έτος από 1 Αυγούστου 1987 μέχρι 1 Αυγούστου 1988.

Μετά την ψηφορορία και κατά την διαλογή ευρέθησαν έγκυρα ψηφοδέλτια 24, λευκά 2 και άκυρα 1.

Εξελέγησαν δε κατά σειρά επιτυχίας οι εξής: Γιώργος Ντόντης 21, Ηρακλής Βραβορίτης 20, Σιούλας Χρήστος 20, Παπής Παντελής 18, Κούρος Ζήκος 18 και Τζόβας Χρήστος 17.

Πρόεδρος ο Λεωνίδας Κουτσουμπίνος.

Στο Εποπτικό Συμβούλιο: Παγούνης Σπύρος 13, Λώλης Παναγιώτης 12.

Την επόμενη Κυριακή το παραπάνω Συμβούλιο συνήλθε σε συνεδρίαση και εξέλεξε αντιπρόεδρον τον κ. Ηρακλή Βραβορίτην, γραμματέα τον κ. Τζόβαν Χρήστον και ταμίας τον κ. Ντόντη Γιώργο.

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΣΕ ΣΧΟΛΕΣ

Επέτυχον οι κάτωθι νέοι του χωριού μας στις ανώτερες σχολές:

— Ο Βασίλειος Παγούνης του Ευαγγέλου, εις το Παιδαγωγικών Δημοτικής Εκπαίδευσης Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

— Η Όλγα Παγούνη του Νικολάου, στην Σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών της Πολυτεχνικής Θεσσαλονίκης.

Η εφημερίδα μας συγχαίρει τους ανωτέρω και τους εύχεται καλή πρόοδο.

ΔΩΡΕΕΣ

★ Η κυρία Μαρτίνα Ράπη υπέρ Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Δολού, 50 δολάρια εις μνήμην του θείου της Ζέρβα Βασίλειου.

★ Η κυρία Αφροδίτη Παπαναστασίου, 10.000 δραχ., εις μνήμην Κωνσταντίνου Σιουλμά.

★ Ο κ. Νικόλαος Ζωίδης του Γεωργίου, 5.000 δραχ., υπέρ του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Δολού.

★ Η κυρία Ευδοκία Βαλερά, εις μνήμην της μητέρας της Λευκοθέας, δραχ. 5.000.

★ Ο κ. Χριστόφορος Γιάνναρος υπέρ Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Δολού 5.000.

★ Η κυρία Βασιλική Ζέγκλα, εδωρίσε δύο μανουάλια, ένα στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου και το άλλο στο Νεκροταφείο Αγίου Ιωάννη Δολού.

ΠΟΙΗΣΗ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Του ΑΝΤΩΝΗ ΛΑΤΣΟΥΝΑ

Δολό μου πετροχώριαδο και πολυαγαπημένο στα πόδια του Κουτσόκρανου σ' έχουνε χτισμένο. Μπροστά σου στέκει ο Κουβαράς μ' όλες τις βρύσες μέσα απέναντι το Μπόζοβο και δίπλα η Νεμέρτσικα, ανέβαινε — κατέβαινε τις ράχες και τους λάκους στα μονοπάτια του Δολού ανάμεσα στους βράχους. Καθώς η θειάκο ανέβαινε το λάκο με βαρέλα ζαλωμένη άρχισε και καταριότανε για το νερό, εκεί βαθειά που (βγαίνει)

εδώ σιακάτω στους γκρεμούς που τόκανε να τρέχει, δεν έβγαине στην Καστανιά το βλοημένο να τρέχει; Και τούτες οι σιουμπέλες του κερατά μου σκίσαν τα (τσαρούχια

κουράστηκαν τα πόδια μου και ελεχομανούσα! σταμάτισα για δυο λεφτά να πάρω κάμια ανάσα και πήρα την ανηφοριά κουτσά - στραβά στο σπίτι μου (βγήγα).

Κοιτάζοντας τον άγιο ψηλά, ξεφόρτωσα την βαρέλα, σταυρό έκανα με ευλάβεια για καλή ημέρα.

Έγινε κάποτε χαλασμός και έφυγε ο κόσμος όλος, έπασαν σπύτια κι οβροί, αλώνια και καλύβες κι αυτοί οι λίγοι πούμειναν έμειναν για τις γίδες! Θαυματουργέ μου άγιε πού ήσουν να βοηθήσεις; άφησε να χαλάσει το Δολό χωρίς να πολεμήσει! Εκεί ψηλά που βρίσκεται θάρθουμε να σε βρούμε κι άλλον ναό θα χτίσουμε για να σε προσκυνούμε.

Όλοι οι Δολιώτες βάλανε το χέρι τους στη τζέπη κι εκείνοι που δεν είχανε εκάναν ό,τι πρέπει, άλλοι με τα γαϊδούρια τους και άλλοι φορτωμένοι ανέβαιναν προς το βουνό μισολαχανιασμένοι και τα σιουμπέλια βάλανε τ' ένα επάνω σ' άλλο ουρανοξύστης το καμπαναριό, με τον Σταυρό επάνω. Κι άνοιξαν οι πόρτες τ' ουρανού και το Δολό βλοηθή κι αντιλαλούνε τα πουλιά και το χωριό εκτίσθη.

Μπουλντόζες μπήκαν στο Δολό κι άνοιξαν οι δρόμοι πετούν του κούκου τ' άλογα και κελαϊδεί τ' αηδόνι. Δολιώτες μου αφέντες μου που είστε στον Αγιάνη νερό πολύ ήρθε στο χωριό και τρέχει σαν ποτάμι. Ξυπνείτε λεβέντες του Δολού, στα ξένα πεθαμένοι, να δείτε και την Καστανιά που 'ναι ηλεκτροφωτισμένη!

Οι ευλογίες του αγίου μας για το μεγάλο δώρο επιδόστηκαν, εβλάστησαν, ξεπλήρωσαν το φόρο. Βαράτε γύφτοι τα βιολιά και σεις παιδιά καμπάνες, χορεύουν οι νιές απ' το Δολό σεγκουνοφορεμένες κι έχουν τους άνδρες τους κοντά δεν είν' βαλάντμενες.

Κι εσείς Δολιώτες ζωντανοί σε ξένες χώρες που 'στε μάθετε πως το Δολό ξαναζωντάνεψε και όλοι εκεί γυρί- (στε,

στο πατρικό το σπίτι σας, στην όμορφη πατρίδα που τόσα πολλά επράβηξε, χωρίς να χάσει ελπίδα.
Δολό 8-8-1988

Αξέκαστα παιδικά χρόνια

• ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ ΤΗΝ 3η ΣΕΛ

Τ' ολόνι, ο μπέλης. «Μεσσημπομπέκι, κι εδω σας έχω τώρα!». Ήτανε ιδιος. Όπως τον είχε περιγράψει ο κύριος Ράπτης. Εμείς φύγαμε τρεχάλα τον κατήφορο. Με αυτήν την κοπέλα δεν ξαναπαίξαμε στο χωριό. Επαξίδεψαν στην Κωνσταντινούπολη. Και μετά από χρόνια μας ήρθε μια ωραία δεσποινίδα και τελικά γίναμε και γειτόνισσες στο Τερίχι.

★ Θα ήταν το 1913 με '14. Είχε δυο τραγούδι, ας πούμε το σουξέ της εποχής: «Πέρα από το ένα λεμόνι βρισκό την Πανάγιό μέσα. Με το χέρι σταυρωμένο τα μαλλιά της ξεπλεγμένα». Κόμψα παιδιά τι κάνουνε.

Πήρανε ξύλα, πήγαν στον Αϊ Γιώργη, άναψαν φωτιά, έκαναν κάρβουνα κι έγραψαν και τι ιδεν έγγραψαν, με στόχο αυτό το τραγούδι. Εχχανε γεμίσει όλους τους τοίχους απ' το χαγιάτι της εκκλησίας. Και όπως καθόμουν ένα ηρωί στο παράθυρο στο πατρικό μου σπίτι, βλέπω κάτω στην αυλή το θείο Αχιλλέα φρόντωνε στο υπομονετικό που κι έλεγες: «Θα πάμε, ιδεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι είναι το καλύτερό μας ε-ξαιρέτησι». Τις υπόλοιπες μου αναμνήσεις απ' τα παιδικά μου χρόνια στο επόμενο φύλλο της αγαπημένης μας εφημερίδας τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ».

Σας ευχαριστώ

Ποίημα

ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟ

Για δεσ καίρο που διάλεξε ο Χάρος να σε πάρει σείμνηστε Δολιώτη Δημήτρη Σακελλάρη, ήσουν ακόμη για ζωή, ήσουν παλληκάρι. Δεν ξέρω Δημήτρη μου από πού να αρχίσω ήσουν τόσο πολύ καλός και τόνους να γεμίω. Όλοι σ' αγαπούσαμε και σ' είχαμε καμάρια μέσα στους πρώτους του Δολού, όλο ζωή και χάρη. Ποτέ δεν θα σε ξεχάσουμε η μνήμη σου θα μείνει αιώνια- Ιερέυ ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΤΣΑΣ

ΠΙΣΑΝΕ ΛΑΔΙ ΣΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

- ♦ Μαρτίνα Λώλη, 50 δολάρια
- ♦ Λατσούνα Όλγα, 5.000 δραχ.
- ♦ Σακελλάριου Ανθούλα 2.000
- ♦ Κύρου — Σταυροπούλου Κυριακή 1.000 δραχ.
- ♦ Ζωίδης Χριστόφορος, Γεώργιος και Νικόλαος δραχ. 5.000
- ♦ Λατσούνας Αντώνιος 70 δολάρια.
- ♦ Πότσης Γεώργιος, 20 δολάρια
- ♦ Φούκης Γεώργιος, 2.000 δραχ.
- ♦ Παγούνης Βασίλειος, 2.000 δραχ.
- ♦ Μίτοκαρης Σταύρος, 2.000 δραχ.
- ♦ Στόλης Ιωάννης, 1.000
- ♦ Στόλης Χριστόφορος, 1.000
- ♦ Λέκκας Γεώργιος, 1.000
- ♦ Τσεμπέρης Παύλος, 1.500
- ♦ Εξάρχου Παντελής, 500
- ♦ Κουβαράς Γιάννης, 1.000
- ♦ Παπαδημητρίου Θανάσης, 1.000
- ♦ Κουβαράς Ελευθέριος, 2.000
- ♦ Κολαγκιά Ευτυχία, 1.000
- ♦ Ειρήνη Ζορμπά — Πρασινή, 3.000
- ♦ Σιούλας Παναγιώτης, 1.000
- ♦ Δάκκας Ευάγγελος, 500 δραχμές.
- ♦ Φωτόπουλος Ελευθέριος, 1.000 δραχμές.
- ♦ Φωτόπουλος Χρήστος, 2.000
- ♦ Φωτόπουλος Δημήτρ., 2.000
- ♦ Γουρδούκης Θωμάς, 1.000
- ♦ Πέγιος Σπύρος 1.000
- ♦ Κωσταράς Ιωάν., 1.000
- ♦ Κουβάτης Ευρίκλειος, 1.000
- ♦ Μουσταπούλος Δημήτριος 1.000 δραχμές.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στις 21 Ιουλίου 1988 απέκτησε χαριτωμένο αγοράκι η Χρυσούλα, θυγατέρα Γεωργίου Πότση, σύζυγος του Νικολάου Παλάντζα.

Η εφημερίδα μας εύχεται να τους Ζήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στην πρωτεύουσα έγιναν οι αρραβώνες της Αγνής Φωτοπούλου μετά του κ. Ιωάννου Αρναϊδά.

Η εφημερίδα μας τους εύχεται χρυσά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

Στις 10 Σεπτεμβρίου στην Αθήνα, έγιναν οι γάμοι της Μαρίας Ζιάγκου μετά του κ. Γιάννη Κρίκη.

Τους ευχόμαστε να ζήσουν ευτυχισμένοι.

ΘΑΝΑΤΟΙ

♦ Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα, ο Κωνσταντίνος Σούλας.

♦ Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Δολό η Λευκοθέα Κούλα.

Η εφημερίδα μας εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια στους δικούς της.

ΣΩΣΤΕ ΤΑ ΔΑΣΗ ΜΑΣ
Σβύνετε καλά τὰ τσιγάρα σας